

Privește-ți omule, frumosul din suflet...

Mahok Valeria

Când printre brazi brumați de timp,
Răsare în împărăția ei ochioasă Luna
Și întregul vieții luminează pe pământ,
Dezmiardă în ploaia ei de raze argintii
Frumosul lumii adormit în noapte
Și-i dă culori feerice naturii și iubirii,
Cum nu s-au mai văzut,
Decât în raiul pământesc, bine privit.

Privește-ți omule, frumosul din suflet
Privește-i lumina transparentă,
Ca limpezimea apei de izvor
Și vezi ce simți cu adevărat,
În sufletul de viață frământat, în timp;
Prin vene îți va curge poezia,
Inima își va deschide trandafirul roșu al iubirii,
Ca altruismul dărnicia
Și Venus va cânta divin,
Pe-a timpului nemuritoare harfe vechi
Și pe al tău destin.

O viață, miracol dăruit cu bucurie
Și binecuvântat pe altare sfinte,
Deșteaptă mintea omului cu spiritul sărac,
Așa cum soarele trezește sfânta dimineață,
Să vadă adevărata frumusețe,
Adevărata bogăție, iubirea, pacea ,dărnicia,
Că timpul enigmatic măsurat
Răsplătește omului faptele bune,
Dar nu uită ce greșește, niciodată.

11-02-2016